

La Barrière

Nieuwsbrief 3, 4 juni 2005

Voorwoord :

Beste mensen,

Hierbij zend ik jullie de derde nieuwsbrief van La Barrière.

Ik hoop dat het goed gaat met een ieder !

Op 21 mei ben ik vertrokken naar Vlaardingen en de dag erna dus de 22e ben ik met vriendin Elly Bosman naar La Barrière vertrokken.

We zijn goed aangekomen, maar hebben natuurlijk wel weer het nodige beleefd onderweg. (Zie het reisverslag)

Natuurlijk is er ook weer een aflevering van de franse aannemer en eigenlijk kunnen we hier een nieuwe serie aan toe voegen onder het kopje "de Immobilier..."

Helaas ben ik er deze keer maar 4 dagen geweest en hals over kop terug naar Nederland gereisd, omdat mijn lieve schoonmoeder is overleden.

Met vriendelijke groet,
Arthur Brink.

Au clair de la lune.

Op 23 mei beleefden wij een prachtig fenomeen. Zoals je vaak de zon achter de horizon ziet zakken, zagen we nu een zeer fel verlichte volle maan achter het derde plateau van ons terrein boven de bergen vandaan opkomen !

De heenreis.

Op zondagmorgen 22 mei zijn we om 9 uur via de Liefkenshoektunnel gereden. Na de tunnel namen we de éérste afslag via Kalle en Melsele langs Antwerpen naar Gent en reden we verder via Lille naar Parijs. Tot zover ging het allemaal goed. We hadden besloten vanaf Parijs niet over de péage te gaan en kozen de oostkant van Parijs, dus vanaf Paris Est via de A6 naar de N7. We zijn in Fontainebleau de N7 op gegaan. Het laatste stukje van de A6 en het eerste stukje van de N7 wat we reden was geen groot succes. De eerste flits voor een bekeuring was bij een snelheid van 155 km waar 110 mocht worden gereden en omdat dat toch zonde is van het geld, werd de snelheid gereduceerd zodat de tweede flits voor een bekeuring kwam bij een snelheid van slechts 105 km, ware het niet dat daar slechts 90/km gereden mocht worden. We zullen de besparing voor het niet nemen van de péage inzetten voor de vermindering van de door de flitsen ontstane kosten. De N7 is grote delen A77 hetgeen goed opschiet. Al met al was de reis circa 10 km. en 30 minuten Langer dan via Parijs en Orleans. Een aanrader dus, behalve het stuk rondom Fontainebleau. De oplossing daarvoor is om bij Parijs vanaf de A6 de A77 te kiezen. Dat is een tolgeweg tot Nevers, maar die is wel veel korter dan de tolgeweg van Parijs via Orleans naar Montmarault.

De franse aannemer 4

Voor vertrek had ik een fax gestuurd naar de aannemer met het verzoek om op 23 mei met de werkzaamheden te beginnen en dit te bevestigen. Ik kreeg daags er na al antwoord, dat de 23^e niet mogelijk was, omdat er voor die dag al werk was ingepland, maar dat ze de 24^e zouden komen. Dat geeft zo dacht ik drie mogelijkheden:

1. Ze komen de 24^e ondanks de afspraak gewoon niet.
2. Ze komen aan het eind van de dag de machines brengen om morgen (of natuurlijk later) te beginnen.
3. Ze komen gewoon wel op de 24^e

Er bleek echter een vierde mogelijkheid. Het was even schrikken, maar (let op !) op de 23^e mei aan het eind van de middag werd de shovel gebracht met de mededeling dat ze morgen zouden beginnen ! En jazeker, dat gebeurde ook.

De tweede dag bleef het ernstig stil. Om ongeveer 2 uur werd de shovel opgehaald met de mededeling dat de vrachtwagen kapot was en dat die morgen weer klaar zou zijn, zodat ze morgen weer verder gingen. Aan het eind van de middag kwamen ze de shovel weer terug brengen en werd er nog een kleine twee uur mee gewerkt. Ook de volgende dagen is er veel werk verzet. Daarover kunt u lezen in het artikeltje "Werzaamheden".

Werkzaamheden.

Aan het eind van de eerste dag was het tracé van de ringweg rondom het tuintje van het Mobil Home al voor $\frac{3}{4}$ gereed.

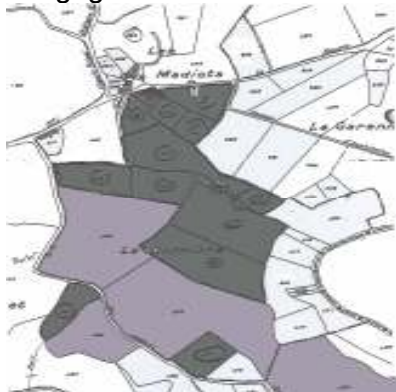

Er zijn al met al 6 wagens van 15 ton met grove verharding in gegaan. Het tracé was natuurlijk eerst uitgegraven en de grond daarvan is gebruikt om de grond rondom de garage en ook het terras rondom het Mobil Home op te hogen.

Verder is er een parkeerplaats voor een aantal auto's gerealiseerd en ook een grote vlakke plaats voor een grote camper of caravan.

Aankoop aangrenzend land met schuur en elektra-aansluiting!

Zoals jullie wellicht (nog) weten is de omvang van ons huidige terrein ca. 9 Ha. en is het aangrenzende terrein van de buurman, groot ca. 7 Ha te koop. Dat is (grotendeels) op het kaartje in het donkergrijs aangegeven.

Op het terrein staat een hele mooie oude schuur met muren van een halve meter dik, **mèt een electra-aansluiting !**

De tot de gite 'La Grange' om te bouwen schuur.

Zoals ik al in de vorige nieuwsbrief schreef was het zeker iets om over na te denken of er mogelijkheden zijn om dat te kunnen aankopen.

Dat denken heb ik dus gedaan en daar is het niet bij gebleven!

Met mijn vriendin Elly Bosman (zij spreekt veel beter frans dan ik en daar heb ik dus veel steun aan gehad) heb ik een bezoek gebracht aan mijn franse bankinstelling in Commeny en gevraagd naar de eventuele hypotheek-mogelijkheden

De bank stond (en staat) niet onwelwillend tegenover mijn verzoek en heeft mij -onder voorbehoud van definitieve beslissing na ontvangst van nadere gegevens- een passend voorstel gedaan.

Dat bood mij al direct de mogelijkheid om echte onderhandelingen te voeren tijdens het aansluitende gesprek met de makelaar in Montluçon.

Omdat we qua tijd bij de bank waren uitgelopen, was de bankemployé zo vriendelijk even met het makelaarskantoor te bellen en werd de afspraak verzet van half twaalf naar half twee.

I'Immobilier

De afspraak met de 'Immobilier' kon niet een uurtje later worden gezet, want dat zou in de middagpauze vallen en die middagpauze is dermate heilig in Frankrijk, dat zelfs de vakbonden zich er mee bemoeien als daar aan getornd wordt.

Het moest twee uur worden, nou vooruit: kwart voor twee, ach doe ook maar half twee.

Dat gaf ons ook de gelegenheid heerlijk op een terrasje de warme 'lunch' te gebruiken. Gelukkig was er een tafeltje zonder parasol, zodat we lekker van de zon konden genieten. O, jee ! Of ze niet even een parasol moesten regelen of dat we misschien aan een ander tafeltje wilden zitten ? Je zou eens bruin worden... (Nou ja, ik moet toegeven dat het eigenlijk wel rood geworden is en de eerste vervellingsverschijnselen inmiddels zijn opgetreden.) Zo'n "10 €uro tussen de middagmenu" bestaande uit voorgerecht, hoofdgerecht, kaasplankje, toetje en koffie heb je natuurlijk ook weer niet zo maar even op. In verband met de tijd hebben we het toetje en de koffie maar gelaten.

Het vinden van het adres was één ding, maar dan moet er ook nog geparkeerd worden.

Gelukkig heb ik in Amsterdam leren autorijden en is mijn voertuig voorzien van stuurbechrachting en achteruit-rij-sensoren, zodat ik de auto kon parkeren (prakken) in een gaatje waar vervolgens niet voldoende ruimte overbleef om tussen mijn auto en de voor- en achtergangers heen te kunnen lopen.

Al met al was het natuurlijk wel kwart voor twee geworden en de dame deed nogal opgewonden dat we zo laat waren. We werden in een gang in één van de glazen spreekkamers gelaten met een gordijn, dat eventueel dicht kon. (Even ging het door mijn hoofd, dat het bijzonder geschikt zou zijn om als bordeel met een rij peeskamertjes dienst te doen.

Zou het chique pand dat vroeger geweest zijn of zouden ze er bij de verbouwing rekening mee gehouden hebben dat het verstandig zou zijn het multifunctioneel te laten zijn, zodat het eventueel later als zodanig gebruikt zou kunnen worden?)

De behoorlijk gezette dame 'Genevieve' genaamd, had een snoep tafel van een dermate afmeting, dat ze om bij de tafel te kunnen aanschuiven, met een hupje haar gemoed op de tafel moest deponeren. Er blijkt zelf wel mee tevreden, schroomde ze daarbij niet een truitje met een wel zeer diep decolleté te dragen, zodat je als je haar richting in keek om samen met haar over de landkaart te buigen werd geconfronteerd met twee grote blanke enigszins heen en weer schuddende bollen die toch elk moment echt uit het truitje zo over de tafel heen dreigden te rollen, zo leek het.

De vragen die ik vooraf per fax had gesteld wist ze feitelijk niet te beantwoorden. Ze ratelde haar standaardverhaal af in een dermate tempo, dat het leek op de brei woorden die ook een veilingmeester over zijn publiek uitstort, of een notaris die een akte deels voorleest.

Er was veel overtuigingskracht voor nodig om toch de vragen steeds weer aan de orde te stellen, waarop ze de verkoper ging bellen en vervolgens twee woordenstromen door het vertrek kaatsten, waarbij ze dan weer haar linker arm en dan weer haar rechterarm uitstak om de plaats te bepalen die haar blijkbaar door de telefoon duidelijk werd gemaakt. De conclusie was, dat de prijs niet omlaag kon, terwijl ik die te hoog vond. We spraken af, dat ik later die dag

contact met haar zou opnemen om een serieus bod uit te brengen, waarna zij opnieuw met de verkoper contact op zou nemen. De dame stond op om een kaartje uit een ander kantoortje te pakken, (wat mij de gelegenheid gaf snel te zien welk bod een engelse geïnteresseerde had uitgebracht omdat zijn email nu bovenop de stukken was komen te liggen) en zij schreef het nummer van haar mobiele telefoon op het kaartje.

Helaas kreeg ik op dat nummer geen gehoor en sprak ik de voice-mail in met het verzoek mij terug te bellen.

Hierop ontspon zich een vraag en antwoordspel per sms met iemand die vroeg wie ik was en wat ik wou en waarom ik hem of haar belde, omdat het nummer onjuist bleek te zijn.

De volgende dag heb ik verschillende keren geprobeerd telefonisch contact met de makelaar te krijgen, hetgeen niet wilde lukken door slechte verbindingen. Toen ik uiteindelijk de directeur aan de lijn had, omdat die een soort van engels sprak, werd de verbinding verbroken. Zij hebben niet de moeite genomen te proberen mij nogmaals te bellen.

Omdat ik onverwachts naar huis moest, heb ik de rest van thuis uit moeten regelen.

Ik heb in het engels per fax een bod gedaan aan de directeur en..... met de pen erop geschreven in het frans compleet met afkortingen kreeg ik hem retour van de weelderige dame met de opmerking dat het OK is en de vragen wanneer ik langs kom en of ze 'le compromis de Vte' moet faxen ! Dus: **Als het allemaal mee gaat zitten lijkt de aankoop te gaan lukken !**

Het terrein

La Barrière is een prachtig privé natuur terrein op 850 km vanaf Utrecht op de grens van de Allier en de Puy de dome, daar waar het zuiden van Frankrijk begint.

U kunt het beschouwen als een heerlijke rustige mini-camping voor mensen die van rust, van de natuur en van een beetje improviseren houden.

Het ligt verscholen in het landelijke gebied en bestaat uit een drietal vlakke plateaus met opslag van bremstruiken en een aantal bospercelen en grenst beneden aan het altijd stromende riviertje La Bouble.

Het terrein ligt in het buurtschap Les Madiots, met de gebieden La Barrière, Saute Loup en Baroutet.

De totale oppervlakte bedraagt 8 HA, 71 A en 80 CA.

Het adres is:

La Barrière
Chemin Rural des Madiots à Saute Loup,
Les Madiots
63700 Durmignat
Frankrijk

Kijk voor meer informatie op www.labarriere.nl

Colofon:

Nieuwsbrief 3, jaargang 1, 4 juni 2005.

Deze nieuwsbrief wordt gezonden aan familie, vrienden, kennissen, beken-den en andere geïnteresseerden. Mocht u op de ontvangst van de toekomstige nieuwsbrieven van La Barrière geen prijs stellen, laat het me dan even weten, zodat ik uw gegevens van de verzendlijst kan verwijderen.

Nieuwsbrief gemist ?U kunt u altijd een kopie- exemplaar opvragen.

La Barrière is privé-bezit van de fam. A. Brink te Wognum.

Het beheer en de exploitatie wordt uitgevoerd onder de naam Abri Wognum.

Onze adresgegevens zijn:

Abri Wognum,
Postbus 55,
1687 ZH Wognum,
E-mailadres: abri.wognum@planet.nl
website: www.labarriere.nl
Tel. (0229) 571852,
Fax (0229) 572631.
Mobiel 0 (031) 6 50 978 045,
Postbank 2874568
Abri Wognum.

t.n.v.

Het Mobil Home van 12 mtr.lang en 3.20 mtr breed met het houten schuurtje.

De volgende trip

Zoals het er nu uit ziet zal ik woensdag 29 juni met Maarten weer naar La Barrière gaan en daar blijven tot zondag 10 juli.

Omdat ik hals over kop weg ging, terwijl de aannemer nog aan het werk was zijn we heel benieuwd of al het werk dat was afgesproken ook nog klaar gekomen is.

Ook hopen we dan ook te kunnen tekenen voor de hypotheek en zo mogelijk ook voor de aankoop van "La Grange".

Als dat lukt komen we natuurlijk in een heel nieuw traject terecht van procedures om te komen tot de renovatie van het gebouw.

Reden te meer, om er voor te zorgen, dat de klussen die nog op La Barrière moeten gebeuren zo snel mogelijk worden afgerond.

Maar we zullen zeker de tijd nemen om eens lekker te luieren aan de oever van het het Plan d'eau in Lapeyrouse wat maar 5 km. bij ons vandaan is en er weer eens te vissen, iets waar we de laatste keren niet aan toe zijn gekomen.

Maarten zal graag willen fietsen op de mountainbike.

Dat wordt natuurlijk geregeld even 's morgens het bakkertje in Lapeyrouse voor lekkere verse croissants en een stokbrood.

En ook de restaurants in de omgeving hebben we de laatste keer niet kunnen bezoeken. Dat vraagt om een inhaaleffect.

Tja, lijnen doen we dan wel weer als we terug komen !

In memoriam "Sien"

5 mei 1907- 26 mei 2005

Zoals u wellicht al bij het lezen van het voorwoord is opgevallen, is mijn lieve schoonmoeder Josina Christina

Diekmann-Bunnig op 98 jarige leeftijd overleden, tijdens mijn verblijf in Frankrijk.

Haar eigen woorden waren:

"Een mooi leven gehad.

Ik zou het zo weer over doen."

Deze foto werd precies een week eerder op 19 mei nog van haar gemaakt.

Gelukkig ben ik op weg naar Frankrijk nog even bij haar langs gegaan. We maakten nog grapjes over het vieren van haar verjaardag over 2 jaar als ze honderd zou worden en als Job Cohen bij haar op de koffie zou komen. Wat moet ik met zo'n oude man? Heb je niet een lekker jonkie? We hebben nog even lekker gekroeld, zoals we dat altijd deden. We mogen natuurlijk niet treuren als je in goede gezondheid zo oud bent geworden en er rustig tussen uit knijpt zonder te hebben geleden. Toch zal ik haar en mijn (vrijwel) wekelijkse uitjes naar haar erg missen....